

Avantura duga 80 godina

Nije to bio zavet, već je to bio „let“. Odvažan let poput Čarlsa Lindberga kada je prvi put bez zaustavljanja preleteo Atlantik. „Jesi li našla svoj poziv?“, upitao ju je sveštenik dok je video kako se vraća ozarena iz svetišta Loreto koje čuva kuću Nazaret. „Dà“, jednostavno je odgovorila. "Udaješ se?". "Ne". "Ideš li u manastir?". "Ne". „Ostaješ li devica u svetu?“. "Ne". Zbunjeni sveštenik druge alternative nije imao da predloži. I onda? Bio je to četvrti put, onaj koji je Kjara Lubik uvidela ispred sebe. Koji? Ni ona to nije dobro znala, bio je to novi put kojim se moralo ići, smelo i hrabro.

Prođe nekoliko godina. U sebi čuje glas koji je priziva: „Daj mi se sva meni“. Kako? Gde? Nije važno, treba samo odgovoriti tom glasu. Sama pomisao da se potpuno preda Bogu ispunjava je radošću. „Ako kreneš ovim putem nećeš imati svoju porodicu, insinuira sveštenik, nećeš imati dece, ostaćeš sama u životu...“. Sama? Dok god postoji tabernakul na zemlji – kaže Kjara u sebi – nikada neću biti sama. Nije li Isus obećao sto majki, sto braće i sestara, stotinu dece onima koji napuste sve da idu za njim? Ali u tom trenutku Kjara ne razmišlja o tome šta bi ostavila iza sebe ili šta bi dobila zauzvrat. Ona samo zna da hoće da se uda za Boga. Ni manje ni više!

Sveštenik shvata da je, iako ta devojka ima samo 23 godine, mogla da preduzme takav odvažan let: zaista je odlučna, zna šta hoće. Dogovara da se sastane sa njom u kapeli koledža. Ipak, savetuje je, „noć ćeš provesti u molitvi“, skoro u stanju bdenja, kako je tada bio običaj. U svojoj sobi Kjara uzima porodično raspeće, ljubi ga i počinje da razgovara sa njim. Ubrzo, njen dah se kondenzuje na liku Isusa i ona zaspi...

Ujutru rano oblači se u svoju najlepšu haljinu. Siromašni - a Kjara je to bila - uvek imaju svečanu haljinu. Napolju je oluja, kao da je neko hteo da je spreči od tako nepromišljenog čina. Ona se odlučno suočava sa vetrom i kišom. U crkvi je ponovo obavijena tišinom. Misa, pričešće, njeno potpuno, totalno, zauvek dà. I jedna suza, jer je bila svesna da se iza nje ruši jedan most, i da se nikad ne bi mogla vratiti više nazad. Ali, ispred nje je ceo život. Udala se za Boga i od njega može sve da očekuje. Bilo je to 7. decembra 1943. godine.

Prošle su 80 godina. Kjara Lubik nije ostala sama. Mladoženja je učinio da ona putuje sa njime, otvarajući joj širom.

Raj i čineći je učesnikom u njegovim lepotama, kako će i sama kasnije uskliknuti: «Moj najsladji Mladoženjo, Nebo je prelepo i Ti si kao božanski Ljubavnik, posle Mističnog venčanja. ... , pokaži mi svoja imanja, koja su to moja! (...) Bože moj, ali zašto? Zašto toliko meni? Zašto toliko Svetlosti i toliko ljubavi?». Kjara nije ostala sama. Oko nje je rođena velika porodica koju čine muškarci i žene sa svih kontinenata, svih zanimanja, mnogih kultura i religija. Njeno dà je bilo plodonosno, jer Bog nikada ne dà da Ga se prestigne u velikodušnosti.

Posle 80 godina to „da“ se umnožilo i odzvanja i danas, na hiljadu načina. Oluje besne, budućnost je neizvesna, „let“ može da liči na skok u mrak, strah paralize... Ipak, taj glas mnogi i dalje čuju, iako čas malo slabša, čas jak: „Daj mi se sva, daj mi se sva...“. Kako? Svako to polako otkrije, ali svaki poziv odmah zahteva velikodušno dà. To može biti neodlučno i stidljivo ili odlučno dà, jedno malo, maleno ili veoma veliko dà... Samo treba da bude iskreno, autentično dà... I tako Bog nastavlja da čini sebe prisutnim u svetu i da gradi svoju istoriju koja će procvetati u Kraljevstvu nebeskom.

Otac Fabio Ciardi, OMI